El "Be" a la Cibeles

Madrid, 22 (del nostre especial enviat especial). — De moment, ningú no volia creure-ho. Semblava impossible que Pita Romero deixés d'ésser ministre. Des de fa temps, quan es parlava d'això, tothom estava d'acord en assegurar que Pita Romero seria ministre a perpetuïtat.

—*Caerán los tronos* — deia un amic seu —, *se hundirán las repúblicas, volverán las obscuras golondrinas, pero Pita Romero continuará en el gobierno.*

S'acceptava com una fatalitat la supervivència de Pita Romero a través de totes les crisis. Si l'Iranzo, que és de Teruel, va ésser ministre durant molts mesos, per què Pita Romero, que és gallec, no ho podria ésser tota la vida?

El propi interessat, en una ocasió, va explicar-ho d'aquesta manera:

—*Como soy ministro sin cartera, nadie me puede quitar la cartera.*

Tothom estava tan convençut que així succeiria sempre, que en totes les combinacions ministerials que s'inventen en els cafès quan hi ha olor de crisi, hi figurava: ministre sense cartera, Pita Romero.

Es per això que, quan va saber-se que havia acabat, la gent va començar a sospitar que les coses ja anaven de «coronilla» en aquest país. Don Alejandro va atrevir-se a comunicar-ho als periodistes, prenent, però, moltes precaucions.

En lloc d'afirmar amb seguretat que Pita Romero havia deixat d'ésser ministre, va limitar-se a dir:

—*Es lógico, es lógico...*

I es veia clarament que don Alejandro no les tenia totes, malgrat que no li tremolaria el polç per firmar sentències de mort.

La notícia, segons diuen, ha causat sensació al Vaticà, on ja consideraven a Pita Romero com un hoste permanent. Els cardenals el presentaven als peregrins com un símbol de l'eternitat.

On, però, l'aconteixement ha caigut com una bomba, ha estat a Galícia. Amb la sortida de Pita Romero del Govern es produeix aquest fet inaudit: aquest és el primer Ministeri, des de la Reconquesta ençà, del qual no forma part cap galleg. No s'havia donat mai un cas semblant i es tem per l'esdevenidor de la regió, dedicada especialment a l'exportació d'estadistes.

Així que es tingué coneixement de la notícia a Galícia, va celebrar-se una assemblea, a la qual assistiren 345 ex-ministres, 867 ex-subsecretaris i ex-directors generals i 2.392 ex-gobernadors civils, acordant-se fer una crida al poble galleg per tal de recrutar candidats a ministre, encara que sigui sense cartera, i aconseguir que la raça no degeneri. Una Comissió es traslladarà a Madrid per exposar al Govern la gravetat de la situació.

La pàtria de Montero Ríos, Bugallal, Pita Romero, Portela, Calvo Sotelo i tants altres que foren ministres i tornaran a ésser-ho el millor dia, es considera ara humiliada i una mena de ventafocs d'Espanya, enfront d'un govern en el qual dominen els andalusos i fins hi ha un navarrès, un canari i un *revistero taurino*, però no hi ha cap gallec. S'espera que don Emiliano Iglesias es posarà al davant d'aquest gran moviment de ressorgiment galleguista.

A.P.C.E.
SIG.: 1.26/923